

Δεύτερος θάνατος του κοριτσιού στα μανταλάκια του διαδικτύου για λίγα κλικ και λάικ

του **Γιώργου Λαουτάρη**

Όσο επιβεβαιώνεται το αξίωμα ότι τα καλά νέα δεν είναι νέα, άλλο τόσο δυστυχώς έχει βάση η εκτίμηση ότι στις τραγωδίες τα μέσα ενημέρωσης δοξάζονται. Και η υπόθεση της μικρής Άννυς, η δολοφονία της οποίας συντάραξε το πανελλήνιο, έγινε ένα ακόμη πεδίο για έναν δημοσιογραφικό κανιβαλισμό.

Τόσο τα τηλεοπτικά μέσα όσο κυρίως τα διαδικτυακά βρήκαν πεδίο δόξης λαμπρόν για ψυχολογικές αναλύσεις του συρμού ή το χειρότερο, για παράθεση ευφάνταστων σεναρίων. Κι αυτά πλάι στην παράθεση μιας αλήθειας που στις λεπτομέρειές της ξεπερνά και την πιο αρρωστημένη μυθοπλασία.

“Οι γονείς της Άννυ διασκέδαζαν σε μπαρ λίγες ώρες πριν”, “Βάζουν τον πατέρα της Άννυ στο κελί με πέντε τραβεστί”, “Η ζήλια τον έκανε να τεμαχίσει το 4χρονο αγγελούδι”, “Λεπτομέρειες που προκαλούν ανατριχίλα”, “Νέο σοκ - ο πατέρας της μικρής Άννυς ήταν ζευγάρι με τον Βούλγαρο φίλο του” είναι ορισμένοι από τους ενδεικτικούς τίτλους άρθρων που εμφανίζονται ψηλά στη λίστα αναζήτησης του διαδικτύου για το θέμα. Και που υπογραμμίζουν με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο πώς αντιμετώπισαν τα ΜΜΕ την υπόθεση: Ως μια άριστη αφορμή για υψηλή αναγνωσιμότητα, για κλικ και λάικ. Μια πλειοδοσία φρίκης στις λεπτομέρειες, σε ρεπορτάζ και “ρεπορτάζ” που όταν δεν έβρισκαν αντίκρουσμα στις επιλεκτικές διαρροές των αστυνομικών, επιστράτευαν μια φαντασία φρεντικρουγκερικού τύπου.

Μιλάμε δηλαδή για έναν δεύτερο θάνατο της Άννυς, αυτή τη φορά στα μανταλάκια του διαδικτύου και όχι μόνο. Η δημοσιογραφία της φρίκης όμως δεν ευαισθητοποιεί. Για την ακρίβεια, τα ρεπορτάζ με τους τίτλους σε κεφαλαία, τα αλλεπάλληλα “σοκ” στα άρθρα που συνοδεύονται από φωτογραφίες και βίντεο πειστήρια, οι μακρόσυρτες τηλεοπτικές εκπομπές αφιερώματα που πολύ συχνά ανακυκλώνουν τις ίδιες πληροφορίες και τις ίδιες εικόνες, κάνουν τόσα για να ευαισθητοποιήσουν το κοινό όσα κάνουν και για να το παθητικοποιήσουν.

Η είδηση σταματά να είναι “νέο”, η πληροφορία σταματά να φωτίζει την αλήθεια και απλώς τροφοδοτεί την περιέργεια και η υπόθεση φεύγει από τη σφαίρα της επικαιρότητας και μπαίνει στον κόσμο του θεάματος. Στη μετάβαση αυτή χάνεται πολλές φορές και η ίδια η αλήθεια. Οι δράστες γίνονται πρωταγωνιστές, οι δημοσιογράφοι αφηγητές και το κοινό μετατρέπεται σε απλούς θεατές.

Σε αντίθεση όμως με τα σενάρια των θρίλερ, τα περιστατικά της ζωής ακόμη και τα πιο αρρωστημένα και τραγικά, έχουν αιτίες. Έχουν ρίζες κοινωνικές, στο βαθμό που η κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα κάθε φορά αντανakλάται στον ψυχισμό ενός ατόμου. Η συζήτηση αυτή για την οικογένεια, την τοξικοεξάρτηση και τη μετανάστευση, η καρδιά δηλαδή της υπόθεσης “Άννυ” θα μείνει απρόσιτη και ασχολίαστη, όσο παραμένουμε στη δημοσιογραφία του “σοκ”.

Πηγή: Πρίν